

Arrest

nr. 291 297 van 30 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. FEGUY *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 7 augustus 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 22 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 oktober 2020 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.2. Op 28 maart 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 22/09/2020
Overdracht CGVS: 15/02/2021*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming hoorde het Commissariaat-generaal u op 15 december 2021 van 9u40 tot 12u10. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Mter Van Der Beken was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Hejrat Qalay (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine. Bij aankomst in België verklaarde u vijftien jaar oud te zijn. U ging vier jaar naar school maar bent grotendeels ongeletterd gebleven. Uw ouders, uw tweelingzus, uw vier andere (jongere) zussen en uw drie (jongere) broers wonen nog steeds in Hejrat Qalay. U hielp uw vader, die een handicap heeft, op de landbouwgronden.

Uw vader werd twee keer aangesproken door leden van de taliban. Zij wilden dat u hun rangen kwam vervoegen. Volgens hen had u daarvoor de geschikte leeftijd bereikt en was u klaar voor de heilige oorlog tegen de buitenlanders. Uw vader vertelde hierover niets tegen u. Toen er ook een dreigbrief kwam, waarin u een laatste kans geboden kreeg om op de eis van de taliban in te gaan, oordeelde uw vader dat u in gevaar was en gaf hij toe dat de taliban hem eerder al hadden benaderd. In de 25 of 30 dagen die volgden dook u onder, nu eens bij een oom die vier dorpen verderop woont, dan weer in het huis van een smokkelaar waarvan de locatie u niet bekend is. Vervolgens reisde u naar Nimroz, en zo de grens over met Iran. U bereikte Turkije maar werd daar na een verblijf van drie tot vier maanden aangehouden en naar een deportatiecentrum overgebracht. U was daar nog twee maanden en werd dan teruggeleid naar Afghanistan. U keerde terug naar het huis van uw oom, waar u het bezoek kreeg van uw ouders. Andere personen waren niet op de hoogte van uw terugkeer. U was nauwelijks 20 dagen in Afghanistan toen u het land alweer verliet. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië reisde u naar Servië. Daar geraakte u op een vrachtwagen die u naar Duitsland bracht. Vervolgens kwam u naar België. Op 22 september 2020, daags na uw aankomst, ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen kende met de taliban. Nu zij de macht hebben gegrepen, is uw vrees alleen maar groter geworden.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw originele taskara (Afghaans identiteitsdocument), een kopie van uw vaccinatiekaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de taskara's van uw ouders, broers en zussen, een kopie van de paspoorten van uw vader en moeder, de dreigbrief van de taliban, een enveloppe waarin een aantal documenten verstuurd werd. Na het onderhoud bezorgde u het CGVS nog enkele foto's waarmee u de handicaps van uw vader en broer wil aantonen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u op 5 oktober 2020 ouder dan achttien jaar was, vermoedelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u bij aankomst in België 15 jaar zou zijn geweest zoals u aanvankelijk verklaarde, blijkt na medisch onderzoek dan ook absoluut niet aannemelijk.

Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Dient verder te worden vastgesteld dat uw beweerde problemen met de taliban geenszins kunnen overtuigen. Immers zijn uw verklaringen op tal van punten bijzonder vaag en onlogisch gebleken, wat de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven ernstig aantast.

Zo is het zeer opmerkelijk dat u een en ander niet in de tijd kan situeren. Nadat u een dreigbrief van de taliban ontving, zou u Afghanistan een eerste keer verlaten hebben. Echter weet u niet in welke maand van welk jaar dit zou zijn geweest (CGVS, p.4). U kan evenmin zeggen in welk seizoen u bent vertrokken ("Het was niet zo warm, niet zo koud" (CGVS, p.10, 13)), noch kan u verduidelijken welke taken u in die periode als landbouwer had (CGVS, p.10, 11). Wanneer de taliban uw vader een eerste en een tweede keer zouden hebben aangesproken, is u dus absoluut niet duidelijk, en u kan ook niet zeggen hoelang na de eerste ontmoeting zij uw vader een tweede keer zouden hebben benaderd (CGVS, p.11). Omwille van de bedreigingen zou u naar Turkije zijn gegaan, alwaar u ongeveer een half jaar zou hebben verbleven alvorens de Turkse autoriteiten u naar Afghanistan repatrieerden. U heeft geen idee wanneer u opnieuw in Afghanistan was (CGVS, p.3), ook niet welk seizoen het was en legt ook geen repatriëeringsdocument neer dat het CGVS wijzer zou kunnen maken (CGVS, p.14). De door u neergelegde taskara zou zijn opgemaakt tijdens uw daaropvolgend verblijf gedurende twintig dagen in Afghanistan, maar u weet niet wanneer u daar zou zijn geweest. Vervolgens zou u dan naar België zijn gekomen, alwaar u quasi onmiddellijk asiel vroeg. Opmerkelijk is dat de taskara werd afgeleverd op 10 qaws 1398 (1 december 2019) (CGVS, p.13) en u op 22 september 2020 asiel vroeg in België, terwijl u zelf aangeeft slechts vijf of zes maanden onderweg te zijn geweest (CGVS, p.15). Dat u er op geen enkel moment in slaagt een duidelijk zicht te bieden op dergelijke zaken, is zeer merkwaardig. U stelt dat u (grotendeels) ongeletterd bent, wat hiervoor geen afdoende verklaring biedt. Verwacht mag worden dat u zaken zoals de aanvang van uw problemen, uw vertrek uit het land, uw repatriëring door de Turken, etc. op enigszins correcte wijze in de tijd kan situeren. De vaststelling dat dit een onmogelijke opdracht blijkt voor u, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Over de ontmoetingen tussen de taliban en uw vader bent u overigens al evenzeer bijzonder onduidelijk. Zoals hierboven al werd opgemerkt kan u deze niet in de tijd situeren, en over de inhoud van deze conversaties bent u bovendien zeer onduidelijk. Uw vader zou u nooit hebben verteld over zijn ontmoetingen met de taliban (CGVS, p.11), maar zelf zou u ook geen vragen hebben gesteld toen u te horen kreeg dat u het land diende te verlaten ((CGVS, p.11, 12). Het is niet aannemelijk dat u zich niet beter zou informeren alvorens te vertrekken, temeer het toch gaat om een zeer ingrijpende beslissing. Voorts gevraagd of deze taliban mensen uit de regio waren, antwoordt u dat u dit niet weet: hun gezichten zouden bedekt zijn geweest. Op de vraag of zij spraken met een lokaal accent, of eerder met een accent dat deed vermoeden dat ze uit een andere regio afkomstig waren, geeft u dan weer een nietszeggend, ontwijkend antwoord (CGVS, p.11). Zelfs de inhoud van de dreigbrief, die de directe aanleiding tot uw vertrek zou zijn geweest, was u tot voor kort onbekend. Pas in het opvangcentrum zouden "de jongens" de brief voor u hebben voorgelezen (CGVS, p.12). Dat u of uw vader, die volgens u ook onopgeleid is (CGVS, p.12), niet op de hoogte zouden zijn geweest van de inhoud van deze dreigbrief alvorens u naar Europa te sturen, is opnieuw niet geloofwaardig. U beweert dat het mogelijk is dat uw vader de brief door de mullah liet lezen, maar zeker bent u allerm minst (CGVS, p.12). Alleszins zou u zelfs in dat geval niet op de hoogte zijn gesteld van de inhoud ervan. Als het CGVS u vraagt of u uw vader dan geen vragen stelde over deze brief, antwoordt u "neen", zonder meer (CGVS, p.17). Voorts verwondert het dat uw vader u pas na ontvangst van de dreigbrief over de eis van de taliban zou hebben verteld, en u dus dagen- of maandenlang (u weet niet wanneer zij uw vader een eerste keer benaderden (CGVS, p.17)) in het ongewisse zou hebben gelaten. Het CGVS ziet niet in waarom uw vader dergelijke zaken niet onmiddellijk met u zou delen. Gevraagd of hij uw moeder wel op de hoogte bracht, moet u het antwoord overigens al evenzeer schuldig blijven (CGVS, p.17). Het is evenmin aannemelijk dat u over dit soort zaken geen gesprek voerde met uw moeder, alvorens haar definitief vaarwel te zeggen. Of uw vader dan niet het initiatief nam om overleg te plegen met de dorpsouderen, bijvoorbeeld om met hen deze eis tot rekrutering te bespreken, weet u voorts ook niet (CGVS, p.17). Het feit dat u geen (begin van) antwoord heeft op deze voor de hand liggende vragen, bevestigt het ongeloofwaardige karakter van de door u ingeroepen asielmotieven.

Over de problemen die uw familie nog zou hebben gekend na uw vertrek, legt u ook al vage verklaringen af. U verklaart dat de taliban wel nog zijn teruggekeerd, maar weet niet of zij al dan niet meerdere keren zijn gekomen, laat staan dat u kan verduidelijken wanneer dit zou zijn gebeurd (CGVS, p.15).

U verklaart voorts dat de taliban uw familie niet lastig vallen: uw vader zou mindervalide zijn, uw broers en zussen te jong (CGVS, p.5). Echter lijkt dit niet te stroken met de inhoud van de dreigbrief die u heeft voorgelegd, en die in feite aan uw vader gericht is. Uw vader wordt opgeroepen zijn zoon Q.(...) (u) aan de taliban over te dragen, "als jullie niet naar ons luisteren, dan zullen we je straffen" (CGVS, p.13). Hoewel uw vader dus niet op de eis van de taliban inging, werd hij verder ongemoeid gelaten, ook al moet het de taliban toch duidelijk zijn geworden dat uw vader u na die dreigbrief liet vertrekken. Zij zouden uw vader vragen waar u bent, en zouden vervolgens genoeg nemen met diens antwoord dat hij dat niet weet (CGVS, p.5, 15). Het is niet aannemelijk dat een te duchten organisatie als de taliban zich met een kluitje in het riet zou laten sturen.

Verder stelt het CGVS vast dat u dergelijke gedwongen rekrutering voorstelt als een vaak voorkomend fenomeen: volgens de dreigbrief zochten de taliban "jonge mensen", en aldus was u volgens hen klaar voor hun heilige strijd (CGVS, p.13). Echter kan uit uw verklaringen niet worden opgemaakt dat het inderdaad om een wijdverspreid fenomeen ging. Gevraagd naar leeftijdsgenoten die door de taliban werden gerekruteerd, zegt u twee voorbeelden te kennen: u heeft het over Z.(...) en I.(...) K.(...), maar weet verder nauwelijks iets te vertellen over hun specifieke situatie. U zegt dat ze verdwenen, alsook dat het niet bekend is of ze dood of nog in leven zijn (CGVS, p.15). Op de vraag hoe die poging tot rekrutering verliep, antwoordt u dat u dit niet exact weet. U kan verder niet zeggen of de vader van I.(...) K.(...) dan werd aangesproken (CGVS, p.16), zoals de taliban ook uw familie zouden hebben benaderd. Andere gevallen van jongemannen die werden ingelijfd, zijn u merkwaardig genoeg niet bekend (CGVS, p.16). Verder gevraagd naar dorpelingen die net als u dreigden te worden gerekruteerd maar die hieraan ontsnapten of op de vlucht sloegen, kan u bovendien geen enkel voorbeeld geven (CGVS, p.16). Dit doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Tot slot dient te worden gewezen op het feit dat u bij aankomst in België niets zei over deze gedwongen rekrutering. Gevraagd waarom u Afghanistan verliet, maakte u louter melding van de "slechte situatie" in uw land van herkomst (fiche NBMV, Motief voor de immigratie naar België). Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u wel degelijk melding maakte van uw problemen met de taliban, wat evenwel geenszins uit dit verslag kan worden opgemaakt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara, de kopie van een vaccinatiebewijs en de kopie van een geboorteakte dienen uw minderjarigheid te bevestigen. Gezien uit medisch onderzoek is gebleken dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht, rijzen er ook ernstige twijfels bij de authenticiteit van deze documenten. Overigens is het opmerkelijk dat u geen kopie neerlegt van de taskara van uw tweelingzus (uw ouders zouden die niet terugvinden (CGVS, p.9)), maar dat u wel in het bezit bent van een kopie van de taskara's van uw andere zussen en broers. Verder overhandigt u ook kopie van de taskara's van uw ouders, alsook een kopie van hun paspoorten. Wat betreft al deze identiteitsdocumenten, merkt het CGVS op dat deze enkel de identiteit van uw gezinsleden kunnen staven. Deze stukken bieden geen bewijs voor de door u aangehaalde problemen. De dreigbrief van de taliban kan de argumentatie van het CGVS evenmin ombuigen. Dergelijk document kan uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient nog te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze, via doorgedreven corruptie en vervalsers, kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Wat tot slot betreft de foto's van uw broer en vader, merkt het CGVS op dat dergelijke foto's geen bewijs leveren voor de identiteit van de personen die erop te zien zijn.

Bovendien kunnen deze documenten het geloof in uw relaas niet herstellen, deze tonen enkel aan dat betrokkenen een fysieke handicap hebben.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen. In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land

ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdstad die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan.

UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;
Schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel."*

Verzoeker licht toe als volgt:

"Verzoekende partij stelt vast dat zijn herkomst niet wordt betwist.

3.2.1.1/ Risico op vervolging - art. 48/3 Vw.

De politieke situatie in Afghanistan is instabiel. Dat erkent verwerende partij ook. In augustus 2021 heeft de Taliban de macht over het land gegrepen en is de democratisch gekozen regering gevlucht.

Vlak na de overname sprak de Taliban, bij monde van haar woordvoerder Zabihullah Mujahid, gematigde taal en engageerde zij zich oa. in het respecteren van vrouwenrechten (zij het onder Shariawetgeving) en amnestie te verlenen aan allen die voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afghaanse overheid hebben gewerkt.

Al snel bleken het holle woorden en werden door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen gerapporteerd:

[citaat <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107902>]

Onlangs nog kondigde de Taliban aan dat meisjes geen toegang krijgen tot secundair onderwijs, ondanks eerdere beloftes.

[citaat <https://www.theguardian.com/world/2022/mar/23/girls-in-afghanistan-school-taliban>]

Het toont aan dat er van een gematigde Taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd.

In die zin is een eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de Taliban, Zabihullah Mujahid, bijzonder onrustwekkend. In een gesprek met de Oostenrijkse krant 'Kronen Zeitung' kondigde hij aan dat de Taliban de Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa werden geweigerd, zou vervolgen:

[citaat InfoMigrant, "Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront «traduits en justice » van augustus 2021]

Op de website van de betrokken krant staat het volledige interview te lezen met de betreffende passage:

[citaat <https://www.krone.at/2495862>]

Er is geen enkele reden om te twifelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring.

Deze verklaring vormt minstens een begin van bewijs van een reëel risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Nu de Taliban de volledige controle heeft over Afghanistan, heeft zij evident ook controle over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa.

In een situatie waar de Taliban hoe langer hoe meer blijkt geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90, dient de nood aan internationale bescherming ruim te worden geïnterpreteerd. De verklaring van de woordvoerder van de Taliban eind augustus 2021 dient ernstig te worden genomen en verzoekende partij verdient het voordeel van de twijfel.

Uw Zetel heeft in het arrest nr. 270 813 dd. 31 maart 2022 bevestigd dat dienaangaande een grondiger onderzoek door verwerende partij zich opdringt:

[citaat voormeld arrest]

3.2.1.2/ Willekeurig geweld - art. 48/4 §2; c Vw

De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan blijft precair. Niet alleen blijft IS actief in verschillende regio's van Afghanistan, ook overblijfselen van de oorlog zorgen nog geregeld voor burgerslachtoffers. Over heel het land liggen nog vele zogn. IED's verspreid die nog steeds zorgen voor onveilige wegen en burgerslachtoffers:

[citaat ASYLOS, "Afghanistan: COI Repository, 01-09-2021 – 30 maart 2022", p. 24]

Momenteel is de Taliban niet bij machte om de 'non-state armed groups (NSAG)', waaronder IS, op hun grondgebied efficiënt te bestrijden:

[Ibid., p. 22]

[Ibid., p. 21]

Dat maakt dat het willekeurig geweld nog steeds veel slachtoffers maakt:

[Ibid., p. 21]

[Ibid., p. 15-16]

De aanwezigheid van verschillende NSAG's en het gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de Taliban maken dat er nog steeds veel willekeurig geweld is in Afghanistan. In de periode van midden augustus 2021 tot februari 2022 zijn reeds 1153 (geregistreerde) burgerslachtoffers gevallen ingevolge willekeurig geweld. Het eigenlijke aantal ligt ongetwijfeld nog veel hoger. Gelet op de uiterst volatiele politieke en uiterst fragiele economische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient de nood aan internationale bescherming zo ruim mogelijk te worden geïnterpreteerd.

Het gebrek aan stabiliteit in het land, de aanwezigheid van NSAG's, waaronder ISKP, en de onduidelijkheid hoe de veiligheidsdynamiek zich verder zal ontwikkelen, maken dat niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat er in heel Afghanistan momenteel geen sprake meer is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2c Vw.

Dat heeft Uw Zetel onlangs ook bevestigd in het arrest nr. 270 813 dd. 31 maart 2022:

[citaat voormeld arrest]

De motivering in de bestreden beslissing is op dit vlak gestandaardiseerd en ontoereikend. Er werd enkel op algemene wijze gerefereerd naar de algemene veiligheidssituatie in het land, zonder rekening te houden met regionale verschillen en de ernst van willekeurig geweld.

3.2.1.3/ Humanitaire crisis - art. 48/4 §2,b Vw

Sedert de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 is een ernstige humanitaire crisis gaande in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. In september en oktober 2021 was bijna de helft van de totale bevolking, ofwel, 18,8 miljoen (!) Afghanen in hoge voedselnood; 6,8 miljoen (!) Afghanen stonden op de rand van uithongering.

Het EASO COI-rapport van januari 2022 stelt:

[citaat EASO, "Afghanistan Country Focus, COI Report", p. 66-67]

Het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen. Voormeld rapport maakt melding van 22,8 miljoen Afghanen in een 'IPC phase 3' of hoger en minstens 6,8 miljoen in 'IPC phase 4'.

Hieronder wordt een tabel weergegeven van de IPC (Integrated Food Security Phase Classification) weergegeven.

[tabel IPC, "Technical Manuel Version 3.1 – Evidence and Standards for better food security and nutrition decisions" p. 35]

Mensen die zich in een IPC Fase 4 bevinden lopen imminent gevaar voor hun leven. Gelet op het gebrek aan voedsel eten zij bvb. ook reeds zaden die zouden moeten dienen voor de volgende oogst, zodat de situatie blijft verergeren:

[citaat ibid., p. 34]

Human Rights Watch trekt midden maart 2022 opnieuw aan de alarmbel om de humanitaire crisis in Afghanistan onder de aandacht te brengen:

[citaat Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis" van maart 2022]

De speciale gezant van de VN, Dr. Ramiz Alakbarov, verklaarde op 15 maart 2022 nog dat minstens 95% van de Afghanen te weinig eet en noemde de humanitaire crisis in Afghanistan er een van ongeziene proporties ('unparalleled proportions').

Er zijn reeds verschillende publicaties vindbaar over wanhopige gezinnen die hun baby's, dochters of organen verkopen in ruil voor voedsel.

[citaat <https://www.aljazeera.com/news/2022/3/31/afghanistan-faces-hunger-crisis-of-unparalleled-proportions>]

[citaat <https://www.nzherald.co.nz/world/afghanistan-famine-parents-sell-children-for-food-says-world-vision/5QLJX5M6BQYLYXDERJWXE7Q3OZ4/>]

World Vision zélf heeft zich inmiddels genooddaakt gezien een noodfonds te creëren om families te voorkomen hun kinderen te verkopen:

[citaat <https://www.worldvision.org/disaster-relief-news-stories/afghan-families>]

De ernst van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan kan moeilijk ontkend worden. Verwerende partij lijkt zich daar ook van bewust, doch meent dat deze algemene situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2,b Vw valt.

Verwerende partij meent dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden. Het is veeleer een resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming beoogt een brede vorm van internationale bescherming voor mensen wiens herkomstland of land van gewoonlijk verblijf deze bescherming niet verstrekt.

Considerans 6 van de richtlijn bepaalt wat volgt:

Het hoofddoel van deze richtlijn is te verzekeren dat er in alle lidstaten een minimaal niveau aan bescherming wordt geboden aan personen die werkelijk bescherming behoeven omdat zij redelijkerwijze niet erop kunnen vertrouwen dat hun land van herkomst of het land van de gewone verblijfplaats deze bescherming verstrekt.

Considerans 25 van diezelfde richtlijn bepaalt wat volgt:

Er dienen criteria te worden vastgesteld om degenen die om internationale bescherming verzoeken, als personen te erkennen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Deze criteria dienen in overeenstemming te zijn met de internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten.

Artikel 48/4 Vw. bepaalt wat volgt:

[citaat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet]

In casu rijst de vraag of de humanitaire crisis in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2, b Vw.

De richtlijn herneemt in artikel 6 de actoren van ernstige schade op niet-limitatieve wijze:

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan is inderdaad te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. De oorzaken van de huidige crisis worden helder uitgelegd in een bijdrage van Human Rights Watch.

De belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis is de economische ineenstorting van Afghanistan ingevolge internationale financiële sancties (tegen de Taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige Talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten :

[citaat Human Rights Watch, "Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis" van maart 2022]

Uit de conclusie van Human Rights Watch blijkt duidelijk dat wel degelijk 'derden' verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan.

[Ibid.]

De Taliban heeft lang gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De Taliban schendt daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties.

Het laat dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

Dat werd onlangs ook erkend door Uw Zetel in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van drie rechters:

[citaat voormeld arrest]

In weerwil van de motivering van verwerende partij valt de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2, b Vw.

In het licht van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dient rekening te worden gehouden met de persoonlijke kwetsbaarheid van verzoeker en diens familie in Afghanistan.

Verzoeker legde foto's neer waaruit bleek dat zowel de vader als de broer van verzoeker een handicap hebben. Dit wordt niet betwist door verwerende partij. De vader heeft aan zijn linkerhand al zijn vingers verloren, behalve zijn pink. De broer van verzoeker is geboren met een afwijking aan de voeten, vermoedelijk klompvoeten. Hij kan moeizaam stappen met behulp van een externe prothese (zie foto's administratief dossier).

Door de huidige humanitaire crisis wordt de prothese van de broer niet meer vervangen. Naarmate de broer groeit dient de prothese te worden vervangen. De familie is al een aantal keer naar het ziekenhuis gegaan ter vervanging van de prothese, maar dat blijkt momenteel niet mogelijk.

Vermoedelijk is dit te wijten aan een gebrek aan personeel, middelen,... Verzoeker heeft daar helaas geen bewijs van, maar de verklaringen zijn aannemelijk te noemen in het licht van de beschikbare informatie omtrent de humanitaire crisis in Afghanistan.

De familie leeft momenteel dan ook in bijzonder precaire omstandigheden. Het gezin bestaat uit de ouders en 5 zussen en 4 broers, verzoeker meegerekend. Gelet op de handicap van de vader is het bijzonder moeilijk om te overleven. Hoewel de familie beschikt over gewassen en een koe, is dit amper voldoende om te overleven. De handicap van de broer maakt dat de familie eveneens geconfronteerd wordt met extra uitgaven voor medische zorgen.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening gehouden met deze precaire persoonlijke omstandigheden van verzoeker en diens familie.

De motivering in de bestreden beslissing is ook op dit punt ontoereikend en onzorgvuldig tot stand gekomen.

Verzoekende partij houdt zich het recht voor een geactualiseerd medisch dossier voor te leggen tot het sluiten der debatten.

Om al die redenen wordt een schending van de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur en wetsartikelen aangetoond.

Verzoekende partij houdt zich het recht voor weerwoord te geven op een eventuele aanvullende nota van verwerende partij.

Het enig middel is gegrond."

2.1.2. In een aanvullende nota van 14 april 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- het EUAA rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022.

2.1.3. In een aanvullende nota van 20 april 2023 zet verzoeker uiteen dat hij verwesterd is. Hij licht toe als volgt:

"Gezien de jurisprudentie van Uw Raad die licht werpt op het risico van vervolging van Afghanen die zo in Europa geïntegreerd zijn dat hun levenswijze niet langer verenigbaar is met de levenswijze die door de Taliban wordt bepleit;

Overwegende dat Uw Raad van mening is dat verzoeken om bescherming van Afghanen die uit het Westen terugkeren met de nodige voorzichtigheid moeten worden benaderd. Er blijven inderdaad onnauwkeurigheden bestaan met betrekking tot de perceptie en mogelijke behandeling van mensen die Afghanistan eerder hebben verlaten;

Aangezien deze verwestering niet door het CGVS is geanalyseerd;

Overwegend dat verzoeker lid is van een Pashtun-vereniging in België die waarden verdedigt die strijdig zijn met die van de Taliban (zoals de toegang van meisjes en vrouwen tot onderwijs);

Aangezien verzoeker nu veel vriend(in)en heeft met wie hij uitgaat, activiteiten doet, feesten, dat hij zich losjes kleedt als hij uitgaat;

Aangezien deze manier van leven bij hem past, dat hij nog jong is en niet langer van plan is terug te keren naar een door de Taliban opgelegde strikte levensstijl;

Verzoeker maakt gebruik van zijn recht om een aanvullende nota in te dienen bij Uw Raad om uit te leggen dat zijn levenswijze, die ver afwijkt van die van de Taliban, problematisch kan zijn bij terugkeer naar Afghanistan en dat het op zijn minst nodig zou zijn om de kwestie grondiger te analyseren en daarom de aanvraag door te verwijzen naar het CGVS, als Uw raadsman van mening is dat deze bewijzen niet voldoende zijn om hem internationale bescherming te verlenen."

Ter ondersteuning van de nota voegt hij volgende documenten:

- “1/ foto's van verzoeker met de Pashtun-vereniging
2/ foto's van verzoeker met vrienden
3/ bewijzen van inschrijving aan taalcursus”.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, derde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. De Raad merkt op dat een louter theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, geenszins van die aard is om de in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat de volgende motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd: “*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u op 5 oktober 2020 ouder dan achttien jaar was, vermoedelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u bij aankomst in België 15 jaar zou zijn geweest zoals u aanvankelijk verklaarde, blijkt na medisch onderzoek dan ook absoluut niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.*”

Dient verder te worden vastgesteld dat uw beweerde problemen met de taliban geenszins kunnen overtuigen. Immers zijn uw verklaringen op tal van punten bijzonder vaag en onlogisch gebleken, wat de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven ernstig aantast.

Zo is het zeer opmerkelijk dat u een en ander niet in de tijd kan situeren. Nadat u een dreigbrief van de taliban ontving, zou u Afghanistan een eerste keer verlaten hebben. Echter weet u niet in welke maand van welk jaar dit zou zijn geweest (CGVS, p.4). U kan evenmin zeggen in welk seizoen u bent vertrokken (“Het was niet zo warm, niet zo koud” (CGVS, p.10, 13)), noch kan u verduidelijken welke taken u in die periode als landbouwer had (CGVS, p.10, 11). Wanneer de taliban uw vader een eerste en een tweede keer zouden hebben aangesproken, is u dus absoluut niet duidelijk, en u kan ook niet zeggen hoelang na

de eerste ontmoeting zij uw vader een tweede keer zouden hebben benaderd (CGVS, p.11). Omwille van de bedreigingen zou u naar Turkije zijn gegaan, alwaar u ongeveer een half jaar zou hebben verbleven alvorens de Turkse autoriteiten u naar Afghanistan repatrieerden. U heeft geen idee wanneer u opnieuw in Afghanistan was (CGVS, p.3), ook niet welk seizoen het was en legt ook geen repatriëringsdocument neer dat het CGVS wijzer zou kunnen maken (CGVS, p.14). De door u neergelegde taskara zou zijn opgemaakt tijdens uw daaropvolgend verblijf gedurende twintig dagen in Afghanistan, maar u weet niet wanneer u daar zou zijn geweest. Vervolgens zou u dan naar België zijn gekomen, alwaar u quasi onmiddellijk asiel vroeg. Opmerkelijk is dat de taskara werd afgeleverd op 10 qaws 1398 (1 december 2019) (CGVS, p.13) en u op 22 september 2020 asiel vroeg in België, terwijl u zelf aangeeft slechts vijf of zes maanden onderweg te zijn geweest (CGVS, p.15). Dat u er op geen enkel moment in slaagt een duidelijk zicht te bieden op dergelijke zaken, is zeer merkwaardig. U stelt dat u (grotendeels) ongeletterd bent, wat hiervoor geen afdoende verklaring biedt. Verwacht mag worden dat u zaken zoals de aanvang van uw problemen, uw vertrek uit het land, uw repatriëring door de Turken, etc. op enigszins correcte wijze in de tijd kan situeren. De vaststelling dat dit een onmogelijke opdracht blijkt voor u, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Over de ontmoetingen tussen de taliban en uw vader bent u overigens al evenzeer bijzonder onduidelijk. Zoals hierboven al werd opgemerkt kan u deze niet in de tijd situeren, en over de inhoud van deze conversaties bent u bovendien zeer onduidelijk. Uw vader zou u nooit hebben verteld over zijn ontmoetingen met de taliban (CGVS, p.11), maar zelf zou u ook geen vragen hebben gesteld toen u te horen kreeg dat u het land diende te verlaten ((CGVS, p.11, 12). Het is niet aannemelijk dat u zich niet beter zou informeren alvorens te vertrekken, temeer het toch gaat om een zeer ingrijpende beslissing. Voorts gevraagd of deze taliban mensen uit de regio waren, antwoordt u dat u dit niet weet: hun gezichten zouden bedekt zijn geweest. Op de vraag of zij spraken met een lokaal accent, of eerder met een accent dat deed vermoeden dat ze uit een andere regio afkomstig waren, geeft u dan weer een nietszeggend, ontwijkend antwoord (CGVS, p.11). Zelfs de inhoud van de dreigbrief, die de directe aanleiding tot uw vertrek zou zijn geweest, was u tot voor kort onbekend. Pas in het opvangcentrum zouden "de jongens" de brief voor u hebben voorgelezen (CGVS, p.12). Dat u of uw vader, die volgens u ook onopgeleid is (CGVS, p.12), niet op de hoogte zouden zijn geweest van de inhoud van deze dreigbrief alvorens u naar Europa te sturen, is opnieuw niet geloofwaardig. U beweert dat het mogelijk is dat uw vader de brief door de mullah liet lezen, maar zeker bent u allerm minst (CGVS, p.12). Alleszins zou u zelfs in dat geval niet op de hoogte zijn gesteld van de inhoud ervan. Als het CGVS u vraagt of u uw vader dan geen vragen stelde over deze brief, antwoordt u "neen", zonder meer (CGVS, p.17). Voorts verwondert het dat uw vader u pas na ontvangst van de dreigbrief over de eis van de taliban zou hebben verteld, en u dus dagen- of maandenlang (u weet niet wanneer zij uw vader een eerste keer benaderden (CGVS, p.17)) in het ongewisse zou hebben gelaten. Het CGVS ziet niet in waarom uw vader dergelijke zaken niet onmiddellijk met u zou delen. Gevraagd of hij uw moeder wel op de hoogte bracht, moet u het antwoord overigens al evenzeer schuldig blijven (CGVS, p.17). Het is evenmin aannemelijk dat u over dit soort zaken geen gesprek voerde met uw moeder, alvorens haar definitief vaarwel te zeggen. Of uw vader dan niet het initiatief nam om overleg te plegen met de dorpsouderen, bijvoorbeeld om met hen deze eis tot rekrutering te bespreken, weet u voorts ook niet (CGVS, p.17). Het feit dat u geen (begin van) antwoord heeft op deze voor de hand liggende vragen, bevestigt het ongeloofwaardige karakter van de door u ingeroepen asielmotieven.

Over de problemen die uw familie nog zou hebben gekend na uw vertrek, legt u ook al vage verklaringen af. U verklaart dat de taliban wel nog zijn teruggekeerd, maar weet niet of zij al dan niet meerdere keren zijn gekomen, laat staan dat u kan verduidelijken wanneer dit zou zijn gebeurd (CGVS, p.15). U verklaart voorts dat de taliban uw familie niet lastig vallen: uw vader zou mindervalide zijn, uw broers en zussen te jong (CGVS, p.5). Echter lijkt dit niet te stroken met de inhoud van de dreigbrief die u heeft voorgelegd, en die in feite aan uw vader gericht is. Uw vader wordt opgeroepen zijn zoon Q.(...) (u) aan de taliban over te dragen, "als jullie niet naar ons luisteren, dan zullen we je straffen" (CGVS, p.13). Hoewel uw vader dus niet op de eis van de taliban inging, werd hij verder ongemoeid gelaten, ook al moet het de taliban toch duidelijk zijn geworden dat uw vader u na die dreigbrief liet vertrekken. Zij zouden uw vader vragen waar u bent, en zouden vervolgens genoeg nemen met diens antwoord dat hij dat niet weet (CGVS, p.5, 15). Het is niet aannemelijk dat een te duchten organisatie als de taliban zich met een kluitje in het riet zou laten sturen.

Verder stelt het CGVS vast dat u dergelijke gedwongen rekrutering voorstelt als een vaak voorkomend fenomeen: volgens de dreigbrief zochten de taliban "jonge mensen", en aldus was u volgens hen klaar voor hun heilige strijd (CGVS, p.13). Echter kan uit uw verklaringen niet worden opgemaakt dat het inderdaad om een wijdverspreid fenomeen ging. Gevraagd naar leeftijdsgenoten die door de taliban

werden gerekruteerd, zegt u twee voorbeelden te kennen: u heeft het over Z.(...) en I.(...) K.(...), maar weet verder nauwelijks iets te vertellen over hun specifieke situatie. U zegt dat ze verdwenen, alsook dat het niet bekend is of ze dood of nog in leven zijn (CGVS, p.15). Op de vraag hoe die poging tot rekrutering verliep, antwoordt u dat u dit niet exact weet. U kan verder niet zeggen of de vader van I.(...) K.(...) dan werd aangesproken (CGVS, p.16), zoals de taliban ook uw familie zouden hebben benaderd. Andere gevallen van jongemannen die werden ingelijfd, zijn u merkwaardig genoeg niet bekend (CGVS, p.16). Verder gevraagd naar dorpelingen die net als u dreigden te worden gerekruteerd maar die hieraan ontsnapten of op de vlucht sloegen, kan u bovendien geen enkel voorbeeld geven (CGVS, p.16). Dit doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Tot slot dient te worden gewezen op het feit dat u bij aankomst in België niets zei over deze gedwongen rekrutering. Gevraagd waarom u Afghanistan verliet, maakte u louter melding van de "slechte situatie" in uw land van herkomst (fiche NBMV, Motief voor de immigratie naar België). Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u wel degelijk melding maakte van uw problemen met de taliban, wat evenwel geenszins uit dit verslag kan worden opgemaakt.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara, de kopie van een vaccinatiebewijs en de kopie van een geboorteakte dienen uw minderjarigheid te bevestigen. Gezien uit medisch onderzoek is gebleken dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht, rijzen er ook ernstige twijfels bij de authenticiteit van deze documenten. Overigens is het opmerkelijk dat u geen kopie neerlegt van de taskara van uw tweelingzus (uw ouders zouden die niet terugvinden (CGVS, p.9)), maar dat u wel in het bezit bent van een kopie van de taskara's van uw andere zussen en broers. Verder overhandigt u ook kopie van de taskara's van uw ouders, alsook een kopie van hun paspoorten. Wat betreft al deze identiteitsdocumenten, merkt het CGVS op dat deze enkel de identiteit van uw gezinsleden kunnen staven. Deze stukken bieden geen bewijs voor de door u aangehaalde problemen. De dreigbrief van de taliban kan de argumentatie van het CGVS evenmin ombuigen. Dergelijk document kan uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient nog te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze, via doorgedreven corruptie en vervalsers, kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Wat tot slot betreft de foto's van uw broer en vader, merkt het CGVS op dat dergelijke foto's geen bewijs leveren voor de identiteit van de personen die erop te zien zijn. Bovendien kunnen deze documenten het geloof in uw relaas niet herstellen, deze tonen enkel aan dat betrokkenen een fysieke handicap hebben."

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in het Westen en stelt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "*zina*" betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken.

De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en

waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *"Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk"* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker was meerderjarig toen hij België is binnengekomen in augustus 2020. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken. De verwijzing naar afbeeldingen van verzoekers activiteiten in België en foto's met vrienden hebben geen objectieve bewijswaarde. Verzoeker legt in zijn aanvullende nota onder meer bewijzen van taalles die hij volgde neer. Deze elementen zijn onvoldoende om te spreken van een verwestering. Ook dat verzoeker nu veel vriend(inn)en zou hebben met wie hij uitgaat, activiteiten doet, feesten, dat hij zich losjes kleedt, betekent niet noodzakelijkerwijze dat hij niet langer zou aarden in de Afghaanse maatschappij. In ieder geval kan dit element worden aanzien als een begin van een zeker mate van toe-eigening van Westerse waarden, doch het is op zich ook niet voldoende om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden. De Raad merkt nog op dat verzoeker verder in gebreke blijft om enige context te verschaffen aangaande dit bewijsmateriaal en verder geen concrete elementen aanhaalt die zouden wijzen op verwestering. Verzoeker die nog in contact staat met zijn familie, brengt geen, laat staan geloofwaardige elementen bij die verband houden met zijn (familiaal) netwerk in Afghanistan. Het komt niet aan de Raad toe om te speculeren over de omgeving waarin verzoeker zou terechtkomen bij terugkeer. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat het betoog inzake zijn vader en zijn broer betreft, verwijst de Raad naar wat hierover al werd gesteld in het kader van de beoordeling van de voorgelegde documenten in het licht van de vluchtelingenstatus.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan en in de provincie Nangarhar geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP